

Overweging: 24e zondag door het jaar
Thema: Samen voor vrede, samen door een deur
Lezingen: Jesaja 50,5-9a en Marcus 8,27-35
Zondag 15 september 2024 Mart Hendriks

Lieve mensen,

Toen ik zag dat ik vandaag op vredeszondag als voorganger met jullie mocht vieren, was ik blij. 'Fijn, vredeszondag'.

Daarna sloeg de twijfel toe. De vraag liet me niet los wat een viering waarin we stilstaan bij vrede bij zou kunnen dragen aan een verandering van het wereldtoneel. In bijna alle vieringen van de afgelopen maand hebben we gebeden voor vrede. Is er iets veranderd? In de grote wereld waar ontelbare mensen lijden zie ik die verandering in elk geval niet. Maar dan komen die twee woorden weer boven die volgens mij horen bij de manier van leven van Jezus' volgelingen en dus ook bij ons: 'En toch....'

Ons samenkomen moet toch meer zijn dan ons een klein uur te verstoppert voor de harde werkelijkheid, voor al onze onzekerheden. Maar wat is dan dat meer..?

Jesaja zegt in de eerste lezing (in mijn woorden): "Ik heb je gehoord God en ik ga ervoor. Ik ga het lijden niet uit de weg ook al word ik uitgelachen. Ik weet, God, je laat mij niet in de steek, je stelt me niet teleur." Wat een vertrouwen, wat een geloof laat hij zien en ook hij leefde toen in ballingschap en onderdrukking.

In het evangelie staan de leerlingen voor keuzes. Als Jezus hen vraagt wie zij denken dat Hij is, drukken ze hun vertrouwen in Hem uit door Hem de titel 'Gij zijt de Christus' geven. Ze herkennen in Hem de langverwachte redder, Hij die aan alle ellende een eind zal maken. Jezus relativeert hun verwachting door te vertellen dat Hij zal lijden en ter dood gebracht zal worden. Met Petrus als woordvoerder willen ze Hem daarvan afbrengen. Jezus wijst hen terecht omdat ze alleen het mooie, zorgeloze leven willen zien. Lijden is een onderdeel van het leven, niet te voorkomen en zeker niet altijd te begrijpen. Maar het is geen ontmoedigende terechtwijzing, Jezus geeft hen en ons een handreiking: juist in het lijden blijven we gekend door de Éne. "Ik ben" is Zijn Naam, en 'Ik ken je'.

Voor mij sluit dit aan bij de tekst van Psalm 139

"Heer U doorgrondt en kent mij. Mijn zitten en mijn staan. U kent mijn gedachten, Mijn liggen en mijn gaan. De woorden van mijn mond O Heer die zijn voor U bekend. En waar ik ook naartoe zou gaan, Ik weet dat U daar bent."

Huub Oosterhuis, hertaalde deze psalm in een gedicht, (uit: 150 psalmen vrij) in verkorte versie gezongen door dochter Trijntje,

"Ken je mij? Wie ken je dan?"

Weet jij mij beter dan ik? Ken je mij? Wie ben ik dan?"

In dat gedicht staat ook:

"Ik ben jouw zuiverste zelf,

Vrees niet, versta mij, ik ben, ik ben."

En verder: **Ben jij de enige voor wiens ogen**

niets is verborgen van mijn naaktheid.

Kan jij het hebben, als niemand anders,

dat ik geen licht geef, niet warm ben,

dat ik niet mooi ben, niet veel

dat geen bron ontspringt in mijn diepte.

Dat ik alleen dit gezicht heb, geen ander.

Ben ik door jou, zonder schaamte,

gezien, genomen,

door niemand minder?

Zou dat niet veel teveel waar zijn?

Zou dat niet veel teveel waar zijn?

Voluit wordt gezongen, hoe ongelofelijk ook: "We worden gekend".
De ondertitel van deze viering is 'samen door een deur'

Wat we hier vieren als gemeenschap is niet dat we 'weten', maar vooral dat het waar is dat wij en met ons alle mensen gekend worden door de Ene, Hij neemt ons zoals we zijn.

Door die ene deur zijn we samen binnengekomen om aan tafel gevoed te worden met Brood van Leven, om in navolging in Liefde samen te leven. Aan deze tafel ervaren we misschien wel het grootste geschenk dat je een ander kunt geven: dat jij diegene ziet, herkent of wil leren kennen, hoe verschillend ook van jou, zoals deze werkelijk is.

Misschien is dit wel een mogelijk antwoord op de beginvraag van deze overweging of hier samen vieren meerwaarde heeft.

Ons samen vieren voedt de hoop. We sluiten onze ogen niet voor wat er in de wereld dichtbij en veraf gebeurt en blijven zeggen 'En toch...'. We laten ons het vertrouwen - ondanks alles - niet afnemen. Want als wij de hoop laten varen, worden lijdende, onderdrukte mensen

vergeten. Dan laten wij onze stem niet meer horen.
Hoe kunnen zij dan hoop houden?

Geloof en hoop is wat we vieren en mensen vinden dit soms naïef.

Maar hoe mooi is het dan toch te zien hoeveel mensen geraakt zijn door het lied van Edith Piaf, 'Hymne aan de liefde'. Celine Dion zong het bij de opening van de Olympische spelen.

Dit lied samen met die luchtballon met het vuur boven Parijs (licht dat ons aanstoot) was het symbool van saamhorigheid en liefde, van mensen die samen door een deur kunnen. De slotregel van het lied bevestigt dat vertrouwen:

'Dieu réunit ceux qui s'aiment.'

"God verenigt, herenigt hen, die van elkaar houden "

Dat het zo mag zijn. Vrede voor ons en alle mensen.